

Gaura Vāṇī

říjen
2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

„Mnoha lidem jsem přivodil spoustu úzkosti, protože jsem byl pevně odhodlán hovořit pravdu a žádal od nich, aby upřímně uctívali Hariho. Mnoho z nich mě dokonce považovalo za jejich nepřítel. Vyvolal jsem úzkost v mnoha lidech, neboť jsem jim radil, aby se zřekli smyslového požitku a sklonům k podvádění, a začali takto inklinovat ke službě Krišnovi. Jednoho dne jistě pochopí tuto prostou pravdu.“

Śrīla Prabhupāda Bhaktisiddhānta Sarasvatī Thākura

Amrita Váni

Šrīla Prabhupáda Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Je nedostatečná víra v Boha příčinou neštěstí?

Kdekoliv chybí úplná víra v nejpříznivější osobnost, tam musí být přítomna beznaděj. Vzestupná, neboli neautorizovaná cesta by proto měla být zavržena a sestupná cesta žákovské poslušnosti přijata. Chceme-li opravdu uspět, musíme vše, co jsme od narození nashromáždili, bezvýhradně obětovat lotosovým chodidlům Pána a čekat na Jeho bezpříčinnou milost. Tak dlouho dokud nám nepožehná zábleskem Jeho bezpříčinné milosti, nebudeme schopni pochopit *krišna-kathá*. Nemáme-li úplnou víru v to, že nám Pán udělí vše příznivé, není možné, abychom bez váhání vše opustili. Můžeme si myslet: „Když odevzdám všechno Krišnovi, můžu tím ve skutečnosti všechno ztratit a nemá-li Krišna nic, co by mi dal, ocitnu se v nesnázích.“ Takové pochyby jsou neopodstatněné. Tím, že takové pochyby kultivujeme, na sebe přivoláváme beznaděj a neštěstí.

Pán nikdy neodmítá oddané, kteří u něho vyhledali útočiště a nenechává jejich touhy nevyplněné. Jedině Pán má moc splnit všechny naše požadavky a poskytnout nám úplnou ochranu. Jsme-li schopni toto přesvědčení získat, zbavíme se tím strachu. Už nikdy více nepocítíme úzkost a staneme se šťastnými. Nelze popsat, jaký prospěch živá bytost získá, obdrží-li Pánovu bezpříčinnou milost.

Není to tak, že když nám Pán udělí Svou milost, tak nás to uspokojí, dokonce nás neuspokojí, ani když Mu budeme nepřetržitě sloužit. Spíše tím dostáváme neocenitelné bohatství v podobě transcendentální touhy po Pánově službě. Nebudeme naříkat nad tím, že jsme v sobě živilí touhu po Pánově jménu, podobě, vlastnostech a zábavách a nebudeme si myslet, že jsou nudné, nebo, že je naše budoucnost temná s vyhlídkou zklamání. Nikdy si nebudeme myslet, že odevzdáním se Jeho lotosovým chodidlům, jsme byli podvedeni.

Náš nejvelkorysejší, nejschopnější a nejvděčnější Pán nás nikdy neshodí do oceánu zklamání. Vlastníme neocenitelný klenot, jenž se nazývá nezávislost, ale dokonce i v naší nezávislosti jsme závislí na Pánovi. Ve chvíli, kdy se pokusíme naši nezávislost zneužít proti tomuto porozumění, přivoláme na sebe vlastní zkázu.

Přistoupíme-li s velkým očekáváním ke světsky smýšlejícím lidem, nemusí naše ambice splnit či vyřešit naše problémy. Bhagavad-gítá nás proto jasně poučuje, abychom se zcela odevzdali lotosovým chodidlům Šrí Krišny. On jediný je Absolutní Pravdou, Nejvyšším Pánem. Odevzdat se Jemu, je konečným cílem našeho života. Tím, že se Mu odevzdáme dosáhneme dokonalosti našeho života. Měli bychom hovořit o tom, jak se i navzdory překážkám a *anárthám* zcela odevzdat.

Diskusi rozvíjející toto téma, najdete na konci tohoto vydání v podobě dotazů oddaných a odpovědí Šríly BS Muni Mahárádže.

Cesta domů

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhar
Dév-Gósvámí Mahárádža

Dokud v nás přebývají sklony k odděleným zájmům, nebo ke stáhnutí se, nebudeme schopni dotknout se věčného proudu plynoucího k uspokojení Absolutního. Jakmile se těchto dvou rozmarů zbavíme, můžeme navázat spojení s tímto věčným tokem, v němž jsou všude všechny body aktivně zapojeny k uspokojení centra. Takováto úroveň nepředstavuje něco suchého; je šťastná, konstruktivní a vyživující, a to bychom měli být schopni pocítit. Pouhý dotek by měl stačit k tomu, abychom pochopili, že netoužíme ani po smítku ničeho jiného. To je naše cesta domů a jakékoliv jiné touhy nebo podmínky nás zadržují v cizí zemi, která je naplněna smrtí, nemocí, stářím a zrozením – tím vším. Tato trápení se vyskytují kvůli miskonceptci a identifikaci duše se smrtelnými věcmi.

„Jak se může v srdci projevit radost ze svaté oddanosti, dokud je naháněno duchy touhy po vykořisťování a odříkání?“
(BRS 2.22)

Tyhle dvě myšlenky na odříkání a požitek jsou nám ve skutečnosti cizí. Ale posedly nás jako duchové. Zmocnily

se našeho falešného ega a pohrávají si s ním. Jsme kořistí v jejich zlotřilých rukách a z tohoto spiknutí *máji* musíme utéct. Musíme se osvobodit – stát se svobodnými členy nekonečného světa, ve kterém vzkvétá vznešený proud oddanosti. Tam nejsou naše snahy ničím limitovány; proud úplné oddanosti tam směřuje k centru a vše bere s sebou. A to je náš domov, místo, v němž můžeme žít na věky. Tam jsou všichni individualitami a není tam smrt, zrození, stárí, ani nemoc. Naše vnitřní já se spojí s obyvateli této země a začlení se mezi ně.

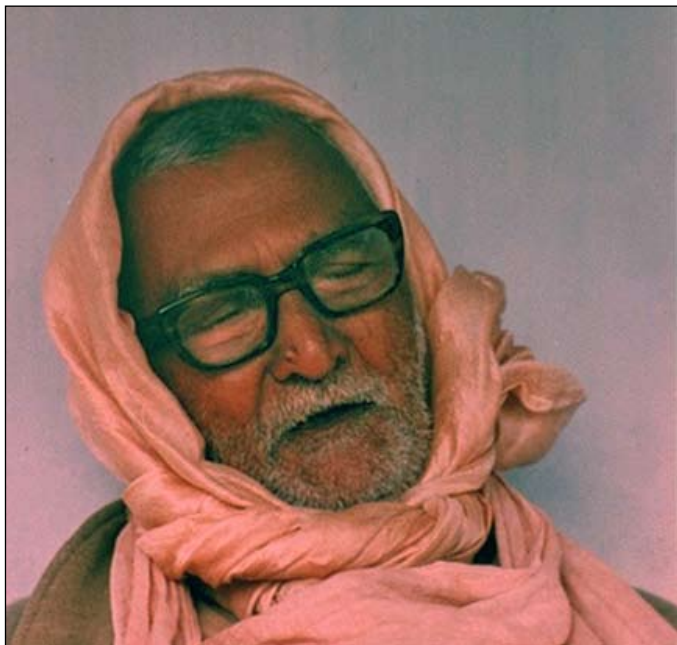
Neměli bychom posuzovat vše jednoduše na základě vlastních zážitků a domnívat se: „Tohle je Bůh, tohle je moje koncepce – dosáhl jsem Boha.“ Byl jeden *bábádží*, kterého mnozí považovali za velkého oddaného. Kdykoliv pronášel Jméno, ronil mnoho slz. Také z jeho nosu vytékala tekutina a býval viděn v abnormálních meditačních pozicích. Po jeho boku byl jeho následovník, který mu během jeho šíleného pronášení Jména neustále otíral kapesníkem slzy a tvář. Někteří ateisté se domnívali, že projevuje náboženský fanatismus, zatímco obyčejní lidé s běžnou vírou v Boha ho považovali za velmi pokročilého oddaného. Ale náš Guru Mahárádža, Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Thákura Prabhupáda, ho zavrhl i s jeho projevy, protože byly prosty správné koncepce Boha.

„Kdekoliv lze pozorovat ronění slz, zježené vlasy atd. u osob, jejichž srdce jsou měkká navenek, ale tvrdá uvnitř, a které mají ve zvyku plakat, chvěť se a podobně, ačkoliv nepocítují ani náznak božských emocí – takovýto imitativní sentiment by měl být chápán jako zcela nesubstenciální a neživý.“ (BRS 3.89)

Mentální imitace oddanosti je možná dokonce i bez pouhého zrnka čisté oddanosti. V dramatu můžeme také pozorovat zcela opilého herce, jak hraje roli oddaného, roní slzy a šíleně tančí, jakoby byl velký oddaný. Praxí je možné navodit mentální stav, vedoucí k ronění slz a jiným kouskům, které se podobají extázím čistého oddaného. Pouhý projev určitých podivných vnějších příznaků však neprokazuje přítomnost čisté oddanosti. Skutečná oddanost je *sudurllabhá* – velmi, velmi zřídka dosažitelná.

Cena oddanosti

Jsme-li schopni odmítnout nabídku na osvobození, mohli bychom se domnívat, že vlastníme smítko skutečné oddanosti. V porovnání s oddaností se osvobození jeví jako velice nízké. Ovšem oddanost je tak obtížně k nalezení, že nemůžeme očekávat, že bychom jí už dosáhli. Jednoduše řečeno, tvrdíme-li, že jsme nějakou oddanost vyvinuli, tak oddanost nemáme. Spíše naopak, jestliže jsme schopni cítit, že nemáme nic a zároveň nepraháme po jakýchkoliv jiných věcech, v ten okamžik můžeme dělat určitý pokrok. Všeobecně po něčem toužíme, ačkoliv nejsme schopni přesně určit po čem; vážíme si ovšem oddaných a Svatých Písem, které o oddanosti pojednávají. Jestliže máme uznání pro tuto stranu, třebaže se můžeme cítit být prázdní, jsme ve střízlivém a zdravém postavení. Neměli bychom zapomínat, že ačkoliv jsme negativními, nepatrnými částčkami, snažíme se vybudovat vztah s Nekonečným, Absolutním. Jakou cenu musíme být připraveni zaplatit? Jakou

Musíme se osvobodit – stát se svobodnými členy nekonečného světa, ve kterém vzkvétá vznešený proud oddanosti. Tam nejsou naše snahy ničím limitovány; proud úplné oddanosti tam směřuje k centru a vše bere s sebou.

podobu na sebe tato cena vezme? Neměli bychom se snažit si tuto věc koupit příliš levně. Nejspolehlivější se stane služba oddaným a pokračovat v oddané praxi a programu, které nám byli doporučeny Písmi a světci, to bude to nejdůležitější. Pokračovat – to samotné by nám měla být odměnou. Čteme

o Něm, sloužíme světcům a nasloucháme jejich slovům. Tohle samotné už je dostatečné zaměstnání. Jestliže jsme s tím spokojeni, tak vlastníme něco, co nelze podceňovat.

Je to tak cenné získat společnost světců a Písem, aniž bychom se museli mísit se zlodějnou tohoto hmotného světa. To, co je tu nyní přítomno, se za okamžik změní v nic. My nejsme členy tohoto světa lsti. Jsme znechuceni lstivým aspektem světa, který nás okouzluje a zaměstnává v této podvodné sféře. Nyní něco – a za okamžik nic. Musíme se toho zříct a pokusit se získat něco substanciálního: *sat, čit, ánandam* – věčná existence, neznečištěné vědomí a konečně, naplnění veškerých našich vnitřních potřeb – odpovídající zapojení naší celé bytnosti. *Prati anga lági kándé, prati anga móra* - “Každá část mého já nařiká po odpovídající části Jeho.” A Krišna říká: “Pouze Já ti mohu poskytnout naprosté uspokojení, pojď tedy za Mnou a zřekni se čehokoliv jiného. Převzmu na Sebe reakce, které jsi na sebe přivolal v relativitě tohoto smrtelného světa – splatím tvůj dluh! Vše, co potřebuješ, je přijít k Mým chodidlům.” Jsme-li okouzleni touto univerzální Pánovou výzvou a snažili jsme se jí být věrni, je to dostatečné. Pokud odpovíme na tuto absolutní výzvu dle našich nejlepších schopností, Krišna nás ujistí: “Osvobodím tě od veškerých nesnází; prostě jen pojď ke Mně. Zřekni se svých veškerých povinností.” Víra v tuto výzvu a jednání, které se na této víře zakládá, v nás vytváří něco opravdu velikého. Měli bychom se snažit následovat to dle našich nejlepších schopností, což bude možné pouze ve společnosti pokročilých oddaných Pána.

Dámódar

Šríla Bhakti Pramóda Purí Gósvámí

Zatímco Krišna spal, stloukala matka Jašóda máslo. Jakmile se probudil, vydal se za ní a chtěl se jí posadit na klín. Začal jí proto potahovat za *sári*, ona však potřebovala dokončit svoji práci. Krišna na ní ale nepřestával naléhat, protože měl hlad. Matka Jašóda tedy svoji práci přerušila, posadila se a začala Ho kojit. Najednou si vzpomněla, že jí na plotně začíná utíkat mléko. Rychle si proto Krišnu sundala z klína a utíkala se postarat o mléko. A Krišna se velmi rozzlobil, protože to bylo právě během Jeho krmení. Matka Jašóda ale přece jen zachránila mléko, které samozřejmě vařila pro Krišnu. Oddaný myslí na Krišnu neustále a matka myslí pořád na své dítě. Po celou dobu přemýšlí jen o tom, jak svoje dítě ochránit a nasytit. Položila proto Krišnu na zem a pospíchala zachránit mléko. Krišna se velmi rozzlobil a umínil si, že svojí matce ukáže, že to, co provedla není správné.

Díval se kolem Sebe a hledal něco, na čem by si mohl vybit svůj vztek. A v tom uviděl máslo, bílé máslo, zavěšené na stropu. Začal hledat něco, čím by to mohl rozbít, ale nechtěl použít kámen, protože to by udělalo příliš velký hluk. Vyskočil proto na koš a shodil máslo dolů. Jakmile se rozbilo, ihned se seběhli všichni Jeho opičí přátelé a On jim začal to máslo

rozdávat, a sám si také trochu vzal. Jeho vztek ale ještě pořád neustal. Začal proto rozbíjet vše, na co pohlédl.

Když se mezitím matka Jašóda vrátila, zjistila, že je Krišna pryč. Začala si o Něho dělat starosti, proto se vydala po Jeho malých stopách, které nosí znaky bodce a praporu, až konečně dorazila ke spížárně, ve které se skladuje máslo a uviděla Krišnu, jak jí, všechno rozbíjí a rozdává máslo opicím. Říkala si, že tohle všechno jídlo tu schovávala pro Krišnu a On to teď rozdává. Proto se rozzlobila, chopila se malé hůlky a rozhodla se, že Krišnovi domluví.

Potom si ovšem uvědomila, že pokud dostane Krišna strach a uteče z domu, nemůže Ho nijak ochránit bezpečím domova a venku přece číhá tolik různých nebezpečí, divokých zvířat a všeho možného. Odložila proto svoji hůlku a rozběhla se za prchajícím Krišnou. A Krišna se po chvíli zamyslel: “Ó, Moje matka je stará, proto Mě nikdy nedožene. Raději zůstanu stát a nechám Se chytit.” Matka Jašóda si ale říkala, že i tak může utéct, a proto bude lepší, když Ho nějakým způsobem udrží doma. Přinesla si proto provaz, používaný na přivázání telátek, který sice není příliš dlouhý, ale na malého Krišnu to stačit bude. Když ale chtěla udělat uzel, vždycky jí k tomu dva prsty provazu chyběly. Né tři, ani čtyři, nebo jeden prst, ale vždy přesně dva prsty chyběly k tomu, aby obvázala provaz kolem Jeho pasu.

Význam chybějící délky na dva prsty vysvětluje Šríla Višvanáth Čakravartí Thákura. Snaha svázat Krišnu matku Jašódu velmi unavila. Ačkoliv se všemožně snažila uvázat provaz

kolem Jeho pasu, neustále se jí to nedařilo, i když si byla jistá, že je provaz na obvázání Krišnova pasu dostatečně dlouhý. Znovu a znovu se o to pokoušela a vždycky jí dva prsty provazu scházely. Z té spousty úsilí už se začínala potit a její vlasy, které má svázané do drdolu ozdobeného květy a malou girlandou, se rozpustily a všude kolem popadaly květy a okvětní lístky a ona se začínala potit ještě víc, a také těžce dýchat. V tom tam dorazily ostatní starší *gópí* ze sousedství a oslovily ji: “Proč spoutáváš Krišnu? Něco takového Mu nebylo předpovězeno!” Říká se totiž, že šestý den po narození dítěte přijde Vidhatri, neboli Prozřetelnost a napíše dítěti na čelo jeho osud. Jašóda jim však žertovně odvětila: “Ne, ne. Já se jen snažím zjistit šířku Jeho pasu, a jestli bude třeba, tak na to použiju všechny provazy z mého i vašich domů. Musím však zjistit, jak široký Jeho pas je, nemyslíte?”

Skutečný význam této chybějící délky na dva prsty není ihned zřejmý. Dle Šríly Višvanátha Čakravartího Thákury představuje jeden z prstů *parisram srama*, neboli úsilí, které člověk vyvíjí ve své oddané službě. Maháprabhu poučil oddané, že by měli každý den pronášet 100 000 Jmen a také dodržovat spoustu jiných pokynů. Tahle upřímná snaha, vycházející z celého srdce, tedy představuje jeden prst. A jakmile Krišna takovouto snahu spozoruje, prokáže oddanému Svoji milost a požehná mu. Pokud si tedy k sobě chce někdo připoutat Krišnu, musí zde být dle Višvanátha Čakravartího Thákury přítomny tyto dvě věci – upřímné úsilí oddaného při provádění oddané služby a Krišnova odezva na tohle úsilí, kdy Se nechává spoutat láskou Svého oddaného.

Neztrácej ani vteřinu

Óm Višnupáda Šríla Bhakti Vaibhava

Purí Gósvámí Mahárádža

Krišna je Svrchovaný Pán a Bůh všech bohů! Je Bohem pro všechny věřící a oddané v celém vesmíru! On je životem veškerého života! Bez Něho by nebylo Slunce, vody, ani kyslíku a nikdo by nedokázal přežít. Veškeré plody, byliny a stromy, hory, jezera a moře, to vše pochází od Něho; z Jeho pěti elementů: země, vody, ohně, vzduchu a éteru. Ty všechny stvořil On.

Neměli bychom zapomínat, že tohle všechno nebylo stvořeno pro nás, ale pro Jeho potěšení. Proto bychom těch

darů, které nám dal, neměli zneužívat. Jedině On nás může naplnit štěstím. To On zničí všechny ty nechtěné věci, které nás ruší. A pomůže nám k tomu, abychom Mu sloužili.

Už jsme pochopili, že náš život v této hmotné sféře není skutečný. Život, který není užit ke službě Bohu, není a také nemůže být skutečný. Takovýto život je iluzí.

Proto by jsi měl správně užít lidské životní podoby, které se ti dostalo po mnoha tisících zrození. Užij ji pro *sankírtan* – pro velebení a oslavování Pána. Neztrácej ani vteřinu, neboť tato lidská podoba je velmi vzácná a výjimečná. Nebezpečí na tebe číhá všude, kam pohlédneš. Na každém kroku je na nás nastraženo tolik pastí. Jak se můžeme tohoto nebezpečí zbavit?

Abhaja-čaranáravinda ré – neustále vzpomínej na Jeho lotosová chodidla a staneš se nebojácným. Neustále poslouchej *krišna-nám*, Jméno Šrí Krišny a nebudeš se ničeho muset obávat. Pouze tehdy se můžeš beze strachu vydat na Jamalóku – planetu zúctování, kde je každý potrestán za svoje hříchy a kde je každému určeno nové zrození. Existuje ovšem také spousta lepších duchovních planet, kterých je možno dosáhnout. A existuje tolik procesů, kterými je možné se na ně dostat: naslouchání, opěvování, vzpomínání na Pána, vzdávání poklon, služba Jeho lotosovým chodidlům, služebnictví, přátelství a sebeodevzdání – zvol si kterýkoliv z nich, jedno který, ale nějakým způsobem služ Krišnovi.

Uvažujte jako Bali Čakravartí Mahárádža. Vámanadéva byl malý, okouzlující chlapec, a ačkoliv se vydal mezi Svě nepřátele, všechny je okouzлил. A protože byl dokonalý

bráhmana, každý Mu chtěl dát nějaký dar. Bali Mahárádža Mu chtěl darovat celou planetu s tisíci různými královstvími, ale Vámanadéva chtěl něco jiného. Chtěl zničit Bali Mahárádžovo pouto k hmotné opulenci. Chtěl opěvovat slávu Svého oddaného.

Neboť Bali Mahárádža byl tím, kdo řekl: „Nemohu bojovat s Všemocným. Někakým způsobem stejně nakonec zvítězí. Ale něco jsem Mu slíbil. Proto musím svůj slib dodržet a darovat Mu tři kroky země, které ode mě žádá.”

Každý má *ahankáru*, falešné ego. Ten, kdo ho má spoustu, se domnívá: „Patří mi tolik země. Tolik věcí mi náleží a nehodlám se o ně s nikým dělit.” Ale Bali Mahárádža dal Pánovi vše, co mu patřilo. A když už Mu všechno daroval, ještě pořád toho nebylo dost, neboť to byly pouhé dva kroky země. Co mu tedy ještě zbývalo?

Bůh ho o vše ve vteřině připravil. O vše! Přesto mu ještě něco zbylo. Bali Mahárádža Ho mohl potěšit! Mohl Pánovi poskytnout radost! Jakým způsobem? Zřeknutím se *ahankáry*. To znamená říci „Ne!” falešnému egu, které se stále domnívá: „Tohle mi náleží a je to moje. Tohle všechno náleží jen mně a nikomu jinému.” Tohle je *ahankára*. Myslet si ale, že vše patří Bohu a nic nepatří mně – to je *bhakti!*

Ačkoliv byl Bali Mahárádža čistý oddaný, byl díky své neochotě plně se Pánovi odevzdat potrestán. Jakmile to však udělal, dosáhl všeho, o čem kdy snil. Dnes má svoji vlastní věčnou planetu, na níž mu Pán Vámanadéva osobně slouží jako strážce brány paláce a osobní ochránce.

Višvambharovy další kousky

Šrí Čaitanja Bhágavata, Ádi-khanda, 7. kapitola

Šríla Vrindávana Dása Thákura

Ode dne, kdy Nimájův bratr Šrí Višvarúpa opustil dům, aby se stal *sanjásím*, zklidnil Višvambhara Svoje neposedné a nezbedné chování. Zdržoval se více po boku Svého otce a matky, aby tak mírnil jejich stesk z Višvarúpova odchodu. Namísto hraní se věnoval studiu a Svoje knihy ani na chvíli neopouštěl. Po jediném poslechu nového aforismu ho ovládal tak dokonale, že Jeho pochopení překonávalo všechny ostatní. Všichni lidé Nadie o Něm pravili: „Ve všech třech světech nenajdete nikoho, kdo by se mohl rovnat Nimájově vzdělanosti. Svým poznáním překoná samotného Brihaspatiho, učitele bohů.“

Sačímatu chvála jejího syna těšila, ale Šrí Mišra si opět začínal dělat starosti. Obrátil se na Sačímatu se svojí obavou: „Tento náš syn se nikdy nebude chtít zaplést do života hospodáře. Višvarúpa studoval Písma stejně, jako to teď činí Nimáj a došel k závěru, že v hmotném životě není ani stopy po realitě. S tímto pochopením náš vzdělaný Višvarúpa zavrhl pomíjivý světský život a odešel do lesa. Pokud bude Nimáj ve studiu Písem pokračovat, tak se jistě vydá bratrovou cestou a my zajisté opustíme svoje těla, protože On je tím jediným, co nám zbylo. Proto by už neměl více studovat. Může být nevzdělaným dítětem a zůstat doma.“ Sačímata ale namítala: „Jak se o sebe postará, když bude nevzdělaný? A navíc, kdo by provdal svoji

dceru za nevzdělance?” Šrí Mišra jen odvětil: „Je vidět, že jsi naivní dcerou *bráhmína*, která nechápe, že je to Pán Krišna, kdo dává a bere co je třeba. Kdo ti namluvil, že světské poznání někomu pomůže? Pán Krišna se stará o vše, dokonce i o to, aby jak vzdělaní, tak nevzdělaní našli svoji nevěstu. Říkám ti, že není třeba, aby Nimáj studoval. Jen ať můj syn zůstane klidně nevzdělaný doma.”

Takto rozhodnut zavolal Šrí Mišra svého syna a pravil Mu: „Nimáji, slibuji Ti, že jsi ode dneška osvobozen od veškerého učení. Můžeš si dělat, co se Ti zlíbí. Klidně si zůstaň doma a já Tě zajistím vším, co budeš potřebovat.” Jakožto vzorný syn Nimáj Svého otce poslechl, ale zákaz dalšího studia Ho natolik zklamal, že se s ještě větší důsledností opět pustil do Svých nezbedností.

Rozbíjel a rozházel vše, co našel v domě nejen Svých rodičů, ale i v domech sousedů. Dokonce i po setmění zůstával venku. Přes den si s kamarády vyhlídli malou banánovou plantáž a večer ji v převlecích za buvoly celou zplundrovali. Někdy zamkli zvenku dveře domu a nikdo tak nemohl vyjít na záchod. Když se lidé v domě dali do křiku, vzal Nimáj se Svými kamarády nohy na ramena a uprchl.

Jednoho dne musel Šrí Mišra odejít za nějakou povinností a Nimáj se začal rozčilovat nad tím, že nesmí studovat. Špinavé hrnce, které se používaly pro obětování Višnuovi, zůstávaly u nich doma před umytím venku na hromadě. Nimáj se rozhodl, že se na tuto hromadu posadí. Sedíc na vrcholku hromady špinavých hrnců, tvářil se Nimáj, jakoby usedl na trůn a s

úsměvem na tváři pozoroval Svě okolí. Černý šmír z hrců zatím špinil Jeho zlatou pokožku. Připomínal zlatou loutku, potřenou tmavou sladce vonící santálovou a *aguru* pastou. Jakmile Ho Sačímata uviděla, byla v šoku. „Můj drahý, tohle není to pravé místo k sezení. Cožpak nedokážeš po tolika letech rozlišit mezi čistou a nečistou věcí? Nevíš snad, že se člověk po doteku nečistého hrnce musí umýt?“ Pán Nimáj jí odvětil: „Zakázali jste Mi studovat, jak tedy mohu rozeznat rozdíl mezi čistým a nečistým? Jsem prostý nevzdělaný *bráhmin*. Nemám představu o čistotě a nečistotě. Pro Mě je vše jedno; Moje vize je neduální.“ Po těchto slovech se jen z vrcholku hromady špinavých hrců usmíval. V tu chvíli projevil náladu Pána Dattatréji, Krišnovy inkarnace jako syna Atri. Jeho matka odpověděla: „Jak se teď očistiš, když ses na tomto špinavém místě zašpinil?“ Ale Pán Višvambhara namítl: „Matko, jsi extrémně dětinská. Já se nikdy nenacházím na znečištěném místě. Místo, na kterém se objevím, se stane posvěceným. Na takovém místě je automaticky přítomna Ganga Déví a jiná svatá poutní místa. Čisté a nečisté jsou jen imaginární pojmy. To je podmíněný způsob myšlení. Jaké chyby by se mohl Stvořitel dopustit ve Svém stvoření? Dejme tomu, že je něco považováno za nečisté v souladu se společenskou etiketou nebo védskými rituálními názory. Jestliže se toho potom ale dotknu Já, Absolutně Svrchovaná Čistota, tak může být vše tímto dotekem očištěno. Podobně se nenacházím ani na pokleslém místě, ani na hmotné úrovni; každý je očištěn Mým kontaktem.“ Když ukončil Svoji řeč o absolutní neduální pravdě, dal se Nimáj do smíchu,

jakoby mluvil o běžných věcech, jako všichni ostatní chlapci Jeho věku. Vlivem Jeho iluzorní energie nebyl nikdo schopen Jeho slova pochopit, a tak na Něho jen se smíchem hleděli. Sačímatu však rozčílilo, že nehodlá slézt ze špinavých hrnců a tak Mu pohrozila: „Slez, než přijde Tvůj otec a o všem se dozví.” Ale Nimáj se vzpíral: „Jestli Mi nedovolíte studovat, tak se odsud nehnu.”

Sousedi se tázavě obrátili na Sačímatu: „Proč jste Mu zakázali studovat? My všichni musíme své děti do studií nutit a váš syn se k nim rozhoduje z vlastní vůle. Který nepřítel vám poradil, abyste zavřeli svého syna doma, jako nějakého nevzdělance?” Potom se otočili k Nimájovi: „Správně, chlapče. Pokud ti ode dnes nedovolí studovat, tak můžeš klidně pokračovat ve Svém rozbíjení všech věcí,” načež je Pán odměnil sladkým úsměvem.

Nakonec Ho Sačímata musela sama z hromady hrnců snést a umýt Ho. Když se pak vrátil Šrí Mišra, Sačímata mu vše pověděla a naříkala, že si jejich syn stěžuje na zákaz studia. Někteří sousedé na Nimájova otce naléhali: „Drahý Mišro, víme, že jsi velkou duší. Na čí pokyn jsi zabránil svému synovi v dalším vzdělávání? Jsi požehnaný, neboť tvůj syn touží dobrovolně po vzdělání, proto vyber vhodný den a zasvěť svého syna svatou *bráhminskou* šňůrou a dovol Mu dále studovat.” Šrí Mišra odpověděl: „Všichni jste mými drahými přáteli, proto my nezbývá, než udělat to, po čem toužíte.”

Čestný člověk svoje chyby neskrývá

Šrípád Bhakti Sádha Muni Mahárádža

(Bezprostředně navazuje na lekci Šrily
Prabhupády Bhaktisiddhánty Sarasvatího.)

Otázka: Jak se i přes překážky a *anárthy* zcela odevzdat?

Špd. BS Muni Mahárádža: Ten, kdo si klade tuto otázku se nachází ve velice pěkném stádiu vývoje duchovního života. Obvykle si chceme svoje *anárthy* ponechat. Ovšem ten, kdo se chce odevzdat i přesto, že je plný *anárth*, což je něco velice výjimečného, činí Krišnu velmi šťastným. V tomto světě není nikdo bez *anárth*. My se nechceme odevzdat Krišnovi, protože nám v tom brání naše *anárthy*, ale někteří se chtějí odevzdat i přesto, že jim v tom jejich *anárthy* a mnoho dalších překážek brání. Ti se nachází ve velice pokročilém stádiu, neboť Krišna postupně všechny jejich *anárthy* odstraní. Všechny *anárthy* odejdou tím, že se odevzdáš. Jenomže my se nechceme odevzdat, právě díky našim *anárthám*.

„Měli bychom hovořit o tom, jak se i navzdory překážkám a *anárthám* zcela odevzdat.“ Pokuste se to pochopit. Člověk, který neustále pokračuje na cestě k oddanosti i přesto, že je přitahován mnoha a mnoha věcmi z tohoto světa, je ve svém srdci pravdivý a čestný. Tím vyvíjí postoj, jenž je vyjádřen v modlitbách našich *áčárjů*: „Ó můj Pane jsem plný *anárth* a pochybností, ale navzdory tomu mně prosím přijmi.“ Také Džagáj a Mádhaj se modlili: „Jak bychom se kdy mohli stát

oddanými, neexistuje hřích, který bychom nespáchali. Jak se můžeme zbavit tolika špíny?“ I přes jejich *anárthy* a překážky se odevzdali a věnovali svoje životy Pánovi. A tímto aktem všechny *anárthy* odejdou.

Pokud je však někdo příliš připoutaný ke svým *anárthám*, nemá víru v Krišnu a pouze spekuluje a strachuje se, aby něco neztratil, skrývá svoje *anárthy* a navenek se snaží ukazovat jak je odevzdaný. Externě vypadá jako velký oddaný, ale ve svém srdci si nese těžký náklad jeho připoutaností. Když je ale někdo čestný, opravdu čestný, nemusí nic skrývat. Čestný člověk svoje chyby neskrývá.

Otázka: Není to tak, že duchovní mistr může odstranit všechny naše *anárthy*?

Špd. BS Muni Mahárádža: Duchovní mistr, může odstranit naše *anárthy* kdykoliv a může to udělat také Krišna, mezi tím není rozdíl. Nicméně, neměli bychom očekávat, že to udělá. Gurumahárádža jednou řekl: „Proč chceš hodit všechny *anárthy* a hříchy na svého Gurua. Proč chceš, aby trpěl?“ Ne. Já budu trpět reakcemi za své činnosti a nebudu je házet na Gurua a Krišnu. Pokud jsi připraven trpět: „Mám v sobě tolik *anárth*, jsem tak tvrdohlavý, takový paličák, a dělám tolik nesmyslů.“ Když budeš přemýšlet tímto způsobem, potom bude Guru i Krišna okamžitě potěšen a přitažen tímto postojem a odstraní tvoje *anárthy*. Pokud však používáš Gurua jako odpadkový koš a házíš na něho všechnu svoji špínu, tak ti nemusí pomoci. Naopak, může tě podvést. „Chci hodit všechny svoje nesmysly na Gurua, abych si potom mohl myslet, že jsem od všeho

osvobozen. “ S tímto postojem budeš okamžitě znovu připoután ke svým *anárthám*. Milost Gurua a Krišny se projevuje tím, že nám dává možnost zbavit se *anárth*, jinak se jich nikdy nezbavíme. Musíš se však stát čestným, to je velice důležitý bod. Stát se čestným a nezkoušet nalézat levné způsoby. Pro levné způsoby platí jedno: „Lehce nabyt, lehce pozbyl.“ Laciného Krišnu, Krišnu z obchodu, si můžeš koupit kdekoli. Stačí dát dostatečný příspěvek a *sádh*u ti požehná: „Haré Krišna, ty jsi taková *gópi*.“

My však chceme realitu, pouze jedinou kapičku skutečného Krišny a tento jediný nepatrný atom je cennější než oceány a vesmíry laciných Krišnů. Pokus se to pochopit. Pokud dostaneme pouhý atom či zlomek reality, potom jsme zachráněni. Když však dostaneš levnou věc jsi podveden a ve společnosti *sádhui* budeš nacházet pouze chyby. Tak jako Rámačandra Purí, který navštěvoval oddané, krmil je *prasádam* a poté je kritizoval za to, že moc jedí.

Otázka: Co je to *anártha*?

Špd. BS Muni Mahárádža: *Artha* znamená to, co je hodnotné a *anártha* je něco, co žádnou hodnotu nemá. Je to pro Krišnu bezcenné. Používáme-li jakékoliv naše sklony pro službu Krišnovy, nazývá se to *artha* a cokoliv, co není použito pro Krišnovu službu, je oddělený zájem – *anártha*. Šríla B.R. Šrídhara Mahárádža to nazývá odděleným zájmem. Oddělený zájem je to, co není určeno pro Krišnovu službu. *Anártha* znamená sobecky sloužit vlastním smyslu. V rozšířené podobě sobeckosti se snažíme uspokojovat smysly ostatních, jako

například rodinných členů, nebo v různých družích společenství či v národnostních skupinách. To se nazývá rozšiřování vlastní sobeckosti, iluze – *májá*. Všechny tyto věci jsou k ničemu. Greenpeace, WFP (Světový potravinový program) a všechny ostatní takzvané dobročinné organizace jsou na nic, pouze rozšiřují sobeckost. Žádná z nich není určena pro Krišnovu

uspokojení. Cokoli je použito pro Krišnovu potěšení je *artha* a cokoli je použito za jiným účelem se nazývá *anártha*, neboli *májá*. Je to velice jednoduché, v každé vteřině si můžeš být vědom toho, co děláš. A když si v každé vteřině uvědomuješ, že vše co děláš, co říkáš je pro potěšení Krišny, potom bude Krišna neustále s tebou a neopustí tě ani na vteřinu. Pokud chceš poznat Krišnu, tak bys Mu měl začít sloužit a jestliže tvoji službu nějakým způsobem přijme, pak k tobě přijde nadšení a ty Mu budeš chtít sloužit neustále. Když tě v tomto stavu od Něho na vteřinu něco oddělí, budeš naprosto rozrušen. Je tady tolik věcí, které nás rozrušují, my bychom si však měli být v každém okamžiku vědomi toho, že celý svět je pouze pro Krišnovu spokojení. Pouze si to nepřetržitě musíme uvědomovat – toto je pro Krišnu. Něco dělat a až na konci si říct, že to je pro Krišnu, tak to nefunguje. To je velmi, velmi začátečnická

úroveň. Oddaná služba znamená, že jsem si neustále, v každé vteřině vědom toho, co právě dělám. Teď něco dělám a On se na mě dívá. On je neustále se mnou. Každou vteřinu se snažím pro Něho něco dělat, a potom od Něj nebudu nikdy oddělen. V tomto stavu budu prožívat *sat-čit-ánandam*.

Krišna je *sat-čit-ánanda* (věčný, plný poznání a blaženosti). Už nikdy více žádná smrt ani zrození, dosáhneš sféry, která se nachází nad úrovní zrození a smrti. Také dosáhneš úrovně plného poznání, tzn., že budeš moci znát, cokoliv si budeš přát. *Ánanda*, štěstí a extáze ve vzájemných výměnách mezi tebou a Krišnou. Vše se ještě více zintenzivní, pokud v duchovním životě pokročíš. Jak intenzivní to bude, o tom se můžeš dočíst v Čaitanja Bhágavatě a Čaitanja Čarítámritě. Jak se oddaní válí v prachu na zemi, jak pláčou, jak omdlévají a tančí v extázi. My jsme tyto věci nikdy nezažili, naším cílem však je více a více se k tomu přibližovat. Proto je třeba vědět, co je *artha* a co *anártha*. *Anártha* znamená sobecký zájem a *ártha* znamená Krišnův zájem. Žádný čas na *máju*.

Otázka: Na co bychom měli při vykonávání služby myslet?

Špd. BS Muni Mahárádža: Nemyslet, ale konat. Mysl musí být odstavena. Mysl nemá s oddanou službou nic společného. Šríla B.R. Šrídharma Mahárádža říká, že mysl nemůže být nikdy čistá. Při čemkoli, co dělám, musím cítit, že Krišna sedí v mém srdci a já to činím jenom pro Něho. Jakmile moje mysl začne pracovat, znamená to, že zakrývá moji skutečnou identitu, neboli duši. Postaví se mezi mne a

Krišnu. Pokud jednáme na hrubohmotné úrovni, potom se mezi mne a Krišnu staví vedle mysli i moje tělo. Naše chyba spočívá v tom, že si myslíme, jak jsme pokročilí. My však nevíme, co to je být pokročilí. Vzpomínám si, že ke mně ve Vrindávaně jednou přišel jeden oddaný, který už je teď u jiné *sampradáji*, a řekl mi: „Já mám teď tohoto Gurua a mám tolik vědomí Krišny, minimálně každých pět minut můžu myslet na Krišnu.“ Každých pět minut z celého dne, si alespoň jednou vzpomněl na Krišnu a on si myslel kdoví jak to není Krišny vědomé. Dvě sekundy myslet na Krišnu a zbytek z těch pěti minut na *máju*. Chápete co znamená vědomí Krišny? Ani jedna vteřina bez Krišny. To, co tady říkám, je ten nejvyšší standard a pochopitelně nikdo z nás není schopen dosáhnout této úrovně za dva měsíce, a možná ne ani za dvě stě životů. Nicméně toto je skutečné vědomí Krišny. Kvůli tomu *gópí* proklely stvořitele Brahmua. Proč? Protože stvořil oči s víčky, které mrkají a ony se během mrkání nemohly dívat na Krišnu. My si však mrkání ani neuvědomujeme, ale *gópí* si myslely: „Jaký nesmysl to Brahmá stvořil, kvůli němu se nemůžeme dívat na Krišnu.“ *Gópí* nesly odloučení od Krišny ani na okamžik jediného mrknutí. Vidíte, co to opravdu je vědomí Krišny? Slibuji vám, že pokud budete tímto způsobem Krišnovi sloužit, vše se vám vyjeví a vaše mysl nebude již nikdy více rozrušována. Žádné rozrušení už z venku nepřijde a ve vaší mysli a v srdci zavládne naprostý klid.

Přichází-li tedy nějaké rozrušení, znamená to, že jsou tu *anárthy*. Jinak lze vše použít ve službě Krišnovi. Šríla Gurudéva *kí džaj!*

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan árati

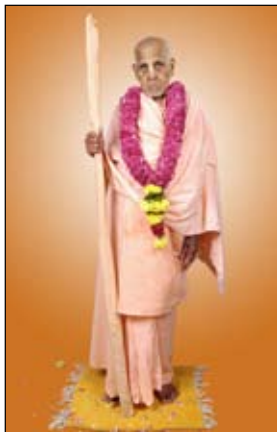
Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

Ācārja Nitja-líla-praviřta Óm Viřnupád řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net